

derstøttelse af 200 Rd., altsaa en Understøttelse af samme Størrelse som den Pension, Thinget vedtog ved 2den Behandling ifjor. Med Hensyn til den fortrykte Tilstand, hvori Dr. Møller lever, er der ikke blot tilhændekommet Udvalget private Dplysninger eller Dplysninger gennem Udvalgsmedlemmer, som have personligt Kundskab derom, men i den til Udvalget udlaaente Udskrift af de Forhør, som ere førte af Assessor Wallin, indeholdes en Attestation om, at Dr. Møllers pekuniære Stilling er saaledes, at en Understøttelse af 200 Rd. maa anses for at være af væsentlig Betydning for ham. Hertil skal jeg for Dieblirket indskrænke mig, dels fordi jeg tror, at det vil være Nok til Slutningen af Iste Behandling, og dels fordi denne Sag jo allerede tidligere her i Thinget er omtalt, vistnok mere end den burde.

Krigsministeren: Jeg skal ikke føle noget Betydeligt til, hvad den ærede Drdsfører for Udvalget har udtalt, men blot bemærke, at den Gang Stabskriksrettsdommen blev indsendt til Krigsministeriet for at indstilles til allerhøieste Stadsfæstelse, forelaa der slet intet Andet om Dr. Møller end netop den Forseelse, han havde gjort sig skyldig i, og hvorfor han var blevet dømt. Efter Sagens Natur fandt jeg Dpfordring til at tage under Overveelse, om Dr. Møller kunde forblive i Tjenesten som Militær læge, og jeg indhente naturligtvis nærmere Dplysning om hans Forhold. Ved disse Dplysninger, som bleve indsendte til mig, fremkom der ikke det Allermindste, som tydede paa, at han havde gjort sig skyldig i at modtage enten Betaling for Embedshandlinger eller Betaling for at udstede Attester, hvortil han ikke var berettiget. Der forelaa saaledes for Krigsministeriet slet intet Andet end hans Forseelse og hans hele Optræden som Militær læge. Dette var for mig tilstrækkeligt til at indstille ham til Afstedigelse og i Genhold til Pensionslovens Bestemmelse til Pension ved særlig Lov. Jeg fremlagde ifjor et Lovforslag, som skulde tilfikkre ham en aarlig Pension af 250 Rd. Det er jo i det høie Things Grundring og er ogsaa fremhævet af den ærede Drdsfører, hvorledes Sagen ifjor gik. Efter de Dplys-

ninger, der senere ere fremkomne, har jeg ikke fundet mig foranlediget til at fravige den Ansøelse, jeg den Gang havde, at Dr. Møller var berettiget til at faae Pension ved særlig Lov, idet der ikke forelaa Noget, som var af den Natur, at jeg kunde tro, at han naar der var blevet reist Tilfælde tingd ham, vilde være bleven dømt til Embedsforbrydelse. Se vi hen til Bestemmelsen i Pensionsloven af 24de Februar 1858, da hedder det i dens § 7: „Forbrydelse af Embedet medfører Fortabelse af Retten til Pension“; og i § 8: „Naar en Embedsmand affædiges paa Grund af Mistligheder, der uden at medføre Embedsforbrydelse, svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pension ved Lov.“ Jeg havde altsaa ingen anden Vej at gaa, hverken ifjor eller i Aar, end at henvende mig til Rigsdagen om en Pension, fastsat ved Lov. Nu foresløg Udvalget ifjor, og det blev vedtaget ved 2den Behandling her i Thinget, at hans Pension skulde nedsættes til 200 Rd., og den samme Størrelse af, hvad der skal bevilges Dr. Møller, fastholdes ogsaa i Aar af Udvalget. Om man nu vil tilstaa ham 250 Rd. eller 200 Rd. er jo en Skjønssag. Jeg føler ingen særlig Forpligtelse til her at tale Dr. Møllers Sag, og jeg har ingent andet Dpfordring dertil end den, som ligger i Medlidenhed med en Mand, der er kommen til en uheldig Stilling. Jeg kan altsaa gaa ind paa det Forslag, som er stillet af Udvalget, med Hensyn til Størrelsen af det Beløb, som skal tilstaa Dr. Møller, men derimod tror jeg ikke, at Udvalget er kommet ind paa den vigtige Vej, naar det foreslaar at giye ham det i Form af en Understøttelse. Pensionslovens Bestemmelser ere efter min Mening saa klare og tydelige, at det Korrekte vilde være at bevilge ham det i Form af Pension, og i det Dieblirk, da man tilstaa ham det i Form af en Understøttelse og ikke i Form af en Pension, vil der fra hans Side kunne reises en Retssag derom. Jeg siger ikke, at det vil, sige, men jeg tror, at han kan undergive Spørgsmaalet Dømmestolens Skjendelse, og den Omstændighed, at man har Udset til, at han ikke vil gjøre det, forekommer mig ikke skulde bære nogen Grund til at fravige det, som efter min Dpfattelse er